

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **BRU-SPORT, spol. s r.o.** se sídlem v Olomouci, Libušina 101, zastoupeného Mgr. Michalem Zbožínkem, advokátem se sídlem v Olomouci, Sokolská 7, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel** se sídlem v Praze 4, Budějovická 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2013, č. j. 51492-2/2013-900000-304.4, ve věci antidumpingového cla,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

A.

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí

Celního úřadu pro Olomoucký kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 10. 4. 2013, č. j. 433-17/2013-580000-11, jímž byla zamítnuta žalobcová žádost o prominutí antidumpingového cla, doměřeného ve výši 170 757,- Kč rozhodnutím č. j. 16378-27/2012-136100-031 ze dne 20. 12. 2012.

Žalobce namítá, že žalovaný i celní úřad nepostupovali správně, když nevyhověli jeho žádosti o prominutí cla, neboť nesprávně aplikovali ust. čl. 239 nařízení Rady (EHS) č. 2913/82, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „celní kodex Společenství“), kterým jsou upraveny podmínky prominutí cla. Žalobce uvádí, že pro tento postup byly splněny zákonné podmínky. Žalobce namítá, že k vyměření cla v původní, chybné výši došlo z důvodu nesprávného postupu celních orgánů, kdy bylo zboží na základě údajů uvedených v celním prohlášení žalobce propuštěno do volného oběhu, i když uvedený doplňkový kód TARIC A546, který odpovídá osvobození od antidumpingového cla, nebylo možno v tomto případě použít. Žalobce má za to, že jednal v dobré víře, neboť výjimka (doplňkový kód) byla opakovaně celními orgány akceptována, ačkoli muselo být celním orgánům zřejmé, že se jedná o výjimku vystavenou pro třetí subjekt a nikoli pro žalobce.

Žalobce dále zdůrazňuje, že je na daný případ dopadá také ustanovení čl. 82 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 450/2008, kterým se stanoví celní kodex Společenství (dále jen „Modernizovaný celní kodex“).

Rovněž se žalobce domnívá, což již namítal v odvolání, že celní úřad neprojednal podání žalobce v celém rozsahu, jelikož projednal pouze žádost o prominutí cla, nikoliv žádost žalobce o vydání povolení zvýhodněného sazebního zacházení z důvodu zvláštního zacházení s předmětným zbožím (dále jen „povolení ke zvláštnímu zacházení“). Žalobce má za to, že měla být jeho žádost v tomto rozsahu postoupena příslušnému orgánu.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné a trvá na všech svých argumentech uvedených v napadených rozhodnutích. Žalovaný uvádí, že na daný případ nebylo možno aplikovat ustanovení Modernizovaného celního kodexu, neboť tento dříve než nabyt účinnosti, pozbyl platnosti. Žalovaný se vyjadřuje především k námitce žalobce týkající se neprojednání jeho podání v celém rozsahu. Žalovaný zdůrazňuje, že o každé žádosti žalobce (žádost o prominutí cla a žádost o vydání povolení ke zvláštnímu zacházení) je nutno rozhodnout zvlášť v jiném řízení, a to v režimu daňového řádu a ve správním řízení dle celního zákona. Tedy o žalobcových žádostech nelze rozhodnout jedním rozhodnutím.

B.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že dne 23. 2. 2010 podala společnost G.C.A. spol. s r.o., se sídlem Hradec Králové, Vázní 465, jako přímý zástupce odvolatele, u Celního úřadu Hradec Králové, celní prohlášení na propuštění zboží do režimu volného oběhu. Zboží bylo rozhodnutím pod ev. č. 10CZ06620013303110 propuštěno do režimu volného oběhu. Dne 17. 10. 2012 byla Celním úřadem Olomouc zahájena u odvolatele kontrola po propuštění zboží, přičemž byla ověřována správnost údajů, uvedených ve výše zmíněném celním

prohlášení, týkajících se popisu zboží, sazebního zařazení a vyměřeného celního dluhu.

Na základě výsledků této kontroly došlo k doměření antidumpingového cla a ke změně údajů v celním prohlášení. Dle Zprávy o kontrole po propuštění zboží č. j. 16378-15/2012-136100-031 ze dne 18. 12. 2012 bylo zjištěno, že v celním prohlášení došlo k uvedení nesprávného doplňkového kódu TARIC A546, který představuje osvobození od antidumpingového cla (sazba 0 %), namísto správného doplňkového kódu TARIC 8900, kde sazba antidumpingového cla činí 48,50 %. Na základě tohoto bylo Celním úřadem Olomouc vydáno dne 20. 12. 2012 rozhodnutí č. j. 16378-27/2012-136100-031, kterým bylo žalobci doměřeno antidumpingové clo v celkové výši 170 757,- Kč.

Dne 31. 12. 2012 bylo Celnímu úřadu Olomouc doručeno žalobcovo podání – „Žádost o prominutí cla“ ze dne 31. 12. 2012, kde žádá o prominutí cla, které mu bylo vyměřeno dodatečnými platebními výměry. Tuto svoji žádost žalobce následně doplnil přípisem ze dne 3. 1. 2013, který obsahoval, mimo samotné doplnění žádosti o prominutí cla, také žádost o vydání povolení ke zvláštnímu zacházení s předmětným zbožím. Následně byla žádost žalobce doplněna přípisem ze dne 18. 1. 2013, kdy žalobce doplnil právními předpisy požadované formuláře k žádosti o prominutí cla. O žádosti bylo rozhodnuto tak, že žádost žalobce o prominutí cla, které mu bylo vyměřeno rozhodnutím o doměření, byla zamítnuta, kdy celní úřad posoudil shora označená podání žalobce, veškerá jako celek, jako žádost o prominutí cla. Celní orgán se nezabýval žádostí žalobce o vydání povolení ke zvláštnímu zacházení s předmětným zbožím. Dne 8. 1. 2013 bylo celním úřadem vydáno „Oznámení o doručení žádosti o prominutí cla“, které bylo adresováno Celnímu úřadu Královéhradeckého kraje, kdy bylo tomuto celnímu úřadu oznamováno obdržení žádosti žalobce o prominutí antidumpingového cla ze dne 31. 12. 2012.

Proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prominutí antidumpingového cla podal žalobce odvolání, kdy mimo jiné uvedl, že jeho žádost nebyla projednána v plném rozsahu, neboť byla projednána pouze ve vztahu k žádosti o prominutí antidumpingového cla, nikoliv v části žádosti o vydání povolení ke zvláštnímu zacházení s předmětným zbožím a nebylo projednáno a vzato v úvahu, že písemné povolení ke zvláštnímu zacházení s předmětným zbožím může být celními orgány vydáno dodatečně se zpětnou působností. Napadené rozhodnutí bylo dle žalobce „poznámenáno podjatostí rozhodujícího orgánu“, kterou žalobce spatřoval v tom, že celní úřad označil jeho jednání za hrubě nedbalostní. Žalobce k tomuto uvedl, že jednal v důvěře v informace publikované Ministerstvem průmyslu a obchodu České republiky (dále také jen „MPO“) a v dobré víře v informace podané celními orgány v rámci celního projednávání a celního řízení jednotlivých případů dovozů. Žalobce namítal, že pokud podle informací MPO se osvobození od antidumpingového cla vztahuje nejen na výrobce, ale i na osoby, které jsou držiteli osvobozující výjimky a jestliže celními orgány vůči žalobci nebyly vzneseny žádné výhrady, je třeba v jeho jednání spatřovat dobrou víru v informace orgány uvedené. Žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím dne 22. 11. 2013, kdy odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Co se týče námitky žalobce, že jeho podání nebylo projednáno v plném rozsahu, žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na ustanovení čl. 292 odst. 2 Nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. 7. 1993, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „prováděcí nařízení“). Dle tohoto ustanovení se žádosti o povolení podávají písemně podle vzoru uvedeného v příloze 67. Žalovaný konstatuje, že žádost žalobce o vydání povolení ke zvláštnímu zacházení s předmětným zbožím nebyla řádně podána, a tedy nelze souhlasit s žalobcem, že jeho „podání bylo zúženě kvalifikováno“, když o každé z jeho podaných žádostí je třeba rozhodnout zvlášť a o každé v jiném řízení, tj. nelze o nich rozhodnout jedním rozhodnutím. Žalovaný dále uvedl, že případné příručky či návody sestavené vnitrostátními orgány mají jen informační povahu a nemohou vést ke zpochybnění přímé použitelnosti a jednotné aplikace právních předpisů Evropské unie. Za tyto návody a příručky žalovaný považuje i informace MPO, na které žalobce odkazoval. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že jsou-li součástí jízdních kol dovážené z Čínské lidové republiky, a jsou-li TARIC kódy použity společně s doplňkovým kódem TARIC (zde A546 přidělený rozhodnutím č. 2006/772/ES společnosti OLPRAN spol. s r.o.), jak to učinil žalobce, pak znamenají propuštění součástí jízdních kol dovážených z Čínské lidové republiky do režimu volného oběhu s osvobozením od antidumpingového cla pouze pro osvobozený subjekt. Jestliže tuto kombinaci TARIC kódu a doplňkového kódu TARIC použil žalobce, učinil tak zcela zjevně protiprávně. Chybu, spočívající v neoprávněném uvádění kombinace TARIC kódů s doplňkovým kódem TARIC A546, mohly celní orgány při běžné kontrole JSD zjistit, ale nestalo se tak a na tuto skutečnost žalobce v odvolání poukazoval. Žalovaný tedy dále zkoumal, zda existence zmíněné chyby mohla být žalobcem přiměřeným způsobem zjištěna. Žalovaný měl za to, že právní úprava je dostatečně jasná a srozumitelná, žalobce tedy mohl zjistit chybu celních orgánů a také zjistit jak má postupovat. Dle žalovaného žalobce nemohl jednat v dobré víře, neboť nepostupoval pečlivě. Žalovaný trvá na svém názoru, že právní úprava, kterou v tomto případě představují pouze tři předpisy – Nařízení Komise (ES) č. 88/97 ze dne 20. ledna 1997 o povolování osvobození dovozu některých součástí jízdních kol pocházejících z Čínské lidové republiky od rozšíření antidumpingového cla uloženého nařízením Rady (EHS) č. 2474/93, stanoveného nařízením (ES) č. 71/97 (dále jen „nařízení Komise o osvobození od antidumpingového cla“), celní kodex Společenství a prováděcí nařízení – je jasná a srozumitelná a pouhé přečtení znění právních předpisů stačilo k tomu, aby žalobce zjistil, jak má správně postupovat a odhalil chybu celních orgánů při aplikaci těchto předpisů a mohl proto vědět, že na jím uplatněný postup nárok nemá. Celní úřad i žalovaný zhodnotili chování žalobce jako hrubě nedbalostní, a to i s odkazem na rozsudek Soudního dvora Evropských společenství ze dne 11. 11. 1999 ve věci Söhl & Söhlke sp. zn. C-48/98 a rozsudek ze dne 13. 3. 2003 Nizozemsko v. Komise, 0156/00, Recueil, s. I-2527, bod 92, v důsledku čehož nevyhověli v souladu s ust. čl. 239 odst. 1 celního kodexu Společenství žádosti žalobce o prominutí antidumpingového cla.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

C.

V první řadě soud konstatuje, že v případě plné moci, která byla udělena žalobcem jeho právnímu zástupci, se jedná o tzv. generální plnou moc, která ve své generální části obsahuje, mimo jiné, výslovné zmocnění k zastupování ve všech právních věcech, k vykonávání veškerých úkonů, přijímání doručovaných písemností, podávání návrhů a žádostí, a to i tehdy, když je podle zvláštních právních předpisů zapotřebí zvláštní plné moci. Takovou plnou moc je nutno chápat jako procesní plnou moc, tj. plnou moc pro celé soudní řízení, na jejímž základě je zástupce oprávněn ke všem úkonům, které může v řízení činit účastník (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 8 Azs 16/2007 – 158, č. 1811/2009 Sb. NSS (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

K jednotlivým žalobním bodům uvádí soud následující.

Z čl. 292 odst. 1 prováděcího nařízení vyplývá, že uplatnění zvýhodněného sazebního zacházení podle čl. 21 celního kodexu Společenství je podmíněno vydáním písemného povolení. Pokud je zboží propouštěno do volného oběhu se sníženou nebo nulovou sazbou dovozního cla z důvodu svého zvláštního použití a pokud platné předpisy stanoví, že zůstává pod celním dohledem podle čl. 82 celního kodexu Společenství, je nezbytné písemné povolení pro účely celního dohledu nad zvláštním použitím.

Podle čl. 239 odst. 1 celního kodexu Společenství dovozní clo nebo vývozní clo lze vrátit nebo prominout, mimo jiné, v případech, které vyplývají z okolností, jež nelze přičítat podvodnému jednání nebo hrubé nedbalosti zúčastněné osoby. Případy, kdy lze toto ustanovení použít, a příslušná procesní pravidla se vymezí postupem projednávání ve výboru. Vracení či prominutí může podléhat zvláštním podmínkám.

Správní orgány tedy posuzovaly, zda chyba celních orgánů nemohla být osobou povinnou zaplatit clo přiměřeným způsobem zjištěna, respektive, zda se tato osoba nedopustila hrubé nedbalosti, což by zapříčinilo nemožnost prominutí cla tak, jak je stanoveno shora označeným ustanovením. Celní úřad i žalovaný se zabývali povahou chyby, odbornou praxí žalobce a pečlivostí, kterou prokázal. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že právní úpravu vyměřování antidumpingového cla a osvobozování od tohoto cla v případě dovozu součástí jízdních kol, lze považovat za jednoduchou a srozumitelnou, a její pouhé přečtení je dostatečné k tomu, aby žalobce měl představu o tom, jak má postupovat. Žalobce dovážel součásti pro výrobu jízdních kol z Čínské lidové republiky, které podléhají antidumpingovému clu. Žalobce uváděl v celních prohlášeních doplňkový kód TARIC A546, je tak zřejmé, že si byl vědom skutečnosti, že jím dovážené zboží podléhá antidumpingovému clu a pokud chce, aby zboží bylo od tohoto cla osvobozeno, musí o to požádat. Tento postup zcela jasně upravuje nařízení Komise o osvobození od antidumpingového cla. Z bodu 8 tohoto nařízení vyplývá, že ostatní strany, které Komise nemůže osvobodit, protože neprovádějí montážní operace (což je případ žalobce), mohou mít také prospěch ze systému osvobození, pokud navrhnou zboží k

propuštění do volného oběhu v rámci kontroly zvláštního použití a dodají podstatné součásti jízdních kol osvobozeným stranám nebo jiným držitelům povolení zvláštního použití nebo na základě doložky minimálního množství. Nařízení, které dále upravuje konkrétní postup při osvobozování dovozů od rozšířeného cla, je naprosto srozumitelné a žalobce se nemohl domnívat, že je jeho zboží od antidumpingového cla osvobozeno automaticky, neboť nemohl být v dobré víře, že tento TARIC kód může používat on, když není osvobozenou stranou ve smyslu čl. 1 výše uvedeného nařízení, již je přidělen specifický TARIC kód osvobozené strany.

Nadto soud odkazuje na rozsudek Soudního dvora ve věci C – 48/98 ze dne 11. 11. 1999 (Söhl & Söhlke, dostupné na curia.europa.eu), dle něhož je třeba přezkoumat, zda činnost dotčeného subjektu spočívá v podstatné míře v dovozu a vývozu, a zda má dotčený subjekt předchozí zkušenost s výkonem těchto činností. Soud uzavírá, že vzhledem k tomu, že žalobce uskutečnil v období od roku 2008 do roku 2010 velké množství operací stejného nebo podobného typu a navíc byl v řízení zastoupen přímým zástupcem G.C.A. s.r.o., který je profesionálním celním zástupcem, jsou oba zkušenými hospodářskými subjekty a při srozumitelnosti a jednoduchosti úpravy měli chybu zjistit. Tedy pokud je shledáno, že se chyby dopustil celní orgán, automaticky to neznamená její nezjistitelnost povinnou osobou.

Z rozsudku Söhl & Söhlke (bod 58) rovněž plyne, že pokud měl žalobce nějaké pochybnosti, bylo jeho povinností ověřit, zda je jím používaný postup správný. Pokud žalobce poukazuje na informaci poskytnutou MPO, k tomuto nutno uvést, že tato má toliko informativní charakter, neboť všechny právní předpisy Evropské unie vztahující se k celnímu sazebníku musí být publikovány v Úředním věstníku Evropské unie. Pokud se žalobce při svém jednání spokojil pouze s touto informací, aniž by zjišťoval, zda tato je v souladu s právními předpisy, nelze, při množství operací, které učinil, a při jeho zkušenostech, takové jednání posoudit jako jednání dostatečně pečlivé.

Se shora uvedeného je tedy dle soudu patrné, že se žalobce dopustil hrubé nedbalosti, a proto mu nemohlo být clo, s ohledem na ust. čl. 239 celního kodexu Společenství a další shora uvedené právní předpisy, prominuto.

K námitce žalobce, že na daný případ dopadá také ust. čl. 82 Modernizovaného celního kodexu soud uvádí, že toto ustanovení není možno na daný případ aplikovat, neboť Modernizovaný celní kodex byl zrušen. Na jeho místo, z důvodu nutnosti jeho přepracování, nastupuje Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. 10. 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (dále jen „celní kodex Unie“), které ovšem nabude účinnosti v plném rozsahu až dne 1. 6. 2016 a do této doby zůstává platný a účinný celní kodex Společenství. Byť nabyl celní kodex Unie dne 30. 10. 2013 částečné účinnosti, ustanovení vztahující se k prominutí cla nabudou účinnost až dne 1. 6. 2016 (čl. 116 a násl. ve spojení s čl. 288 celního kodexu Unie).

Poslední žalobcovou námitkou, kterou se soud zabýval, byla námitka, že celní úřad neprojednal podání žalobce v celém rozsahu, jelikož jej projednal pouze

v rozsahu žádosti o prominutí cla, neprojednal však i žádost žalobce o vydání povolení ke zvláštnímu zacházení s předmětným zbožím.

V první řadě považuje soud za nezbytné uvést, že jak bylo konstatováno žalobcem v naříkaném rozhodnutí, celní úřad nepostupoval řádně, když sice obeznámil Celní úřad pro Královéhradecký kraj, který je příslušný o žádosti o vydání povolení ke zvláštnímu zacházení rozhodnout, o podání žádosti odvolatele ze dne 31. 12. 2012 a tuto mu přílohou zaslal, avšak doplnění této žádosti již nikoliv. Obsahem postoupené žádosti byla pouze blanketní žádost o prominutí antidumpingového cla. Žádost o povolení ke zvláštnímu zacházení byla až obsahem podání žalobce ze dne 3. 1. 2013 (doplnění prvního podání), které již příslušnému celnímu úřadu doručeno nebylo.

Žalobce svou žalobou napadá rozhodnutí žalovaného, ovšem svou poslední námitkou brojí proti postupu správních orgánů, kdy pochybení spatřuje v nepostoupení a nevyřízení jeho žádosti. V tomto ohledu musí soud konstatovat, že předmětem posouzení v nyní projednávané věci je žaloba proti rozhodnutí správního orgánu, kdy se žalobce petitem výslovně domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, nikoliv uložení povinnosti vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Právě žalobou na ochranu proti nečinnosti se lze domáhat toho, aby bylo správnímu orgánu uloženo vydat rozhodnutí ve věci samé, tedy rozhodnout o žádosti o vydání povolení ke zvláštnímu zacházení s předmětným zbožím. Soud se tedy nemůže touto námitkou zabývat, neboť je při svém rozhodování vázán žalobním návrhem, v němž žalobce takový postup nenavrhл.

Přesto soud považuje za potřebné vyjádřit se toliko *obiter dictum* k samotné žádosti žalobce o vydání povolení ke zvláštnímu zacházení s tím, že shora uvedené pochybení celního úřadu v projednávaném případě nemá žádný vliv na to, jak bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím, potažmo rozhodnutím celního úřadu. Písemné povolení ke zvláštnímu zacházení může být celními orgány vydáno odvolateli dodatečně se zpětnou působností. O tom, že celní orgány mohou vydávat povolení se zpětnou působností, hovoří ustanovení čl. 294 odst. 1 prováděcího nařízení. Uvedené ustanovení dále uvádí, že toto povolení nabývá účinku dnem podání žádosti o povolení. Dle ustanovení čl. 294 odst. 3 prováděcího nařízení zpětná působnost povolení může být ve výjimečných případech rozšířena *nejdéle na jeden rok* přede dnem podání žádosti. Žalobce požádal o vydání povolení ve svém přípise ze dne 3.1.2013. I kdyby tedy byla žalobcem podaná žádost řádně postoupena a i pokud by se v dané věci jednalo o „výjimečný případ“, jak jej příslušné ustanovení prováděcího nařízení předpokládá, zpětná působnost povolení by mohla být rozšířena nejdéle na jeden rok přede dnem podání žádosti, tj. na období následující od 3.1.2012, tudíž vydání povolení se zpětnou působností by nemělo na situaci žalobce žádný vliv. Z uvedeného tedy vyplývá stejný závěr, jaký již byl konstatován v rozhodnutí celního úřadu, a to, že žalobce výše zmíněné povolení nikdy neměl a ani nemá. Ve shora nastíněném postupu tedy není ani možno spatřovat zkrácení žalobce na jeho právech.

Krajský soud tedy dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné, a žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu soudního spisu náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

V Ostravě dne 23. března 2016

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu